

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ...

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

ΤΑ ΜΕΤΑ ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ

Ο Χαιρμαρίας και οι άλλοφοροι του δεν άσχησαν να φτάσουν στον κύρρο του Κοντοσταυλού Μοντιροανού, οδηγούντες δέσμιον τον κόμητα Ρολφ Κανδάλ, τον υποτιθέμενο δολοφόνο του μαρκησίου Βάζα.

Έκει ο Χαιρμαρίας ώδηγησε κ' έκλεισε τον κόμητα σ' ένα ήγρο και σκοτεινό υπόγειο. Στην πόρτα στεκόταν ένας δεσμοφύλακας μ' ένα φανάρι στο χέρι. Ο Κανδάλ ανατρίχιασε βλέποντας πού θά τον έκλειναν, μά δεν έβγαλε λέξη. Κάθισε πάνω σ' ένα σωρό άχρωων, όταν έμεινε μόνος, έσκαψε το κεφάλι του άνάμεσα στα χέρια του και βυθίστηκε σέ θλιβερούς στοχασμούς.

Ο Χαιρμαρίας έτρεξε ύστερα στην μεγάλη αίθουσα του κύρρου ν' αναγγείλι στον Κοντοσταυλό την δολοφονία. Ο Μοντιροανού καθόταν σέ μά πολυτρόνα και έπαιξε τόν κομπολόγι του.

— Τι νέα ; ρώτησε τόν Χαιρμαρία όταν τον είδε νά παρουσιάζεται μπροστά του.

- Έχω ένα σπουδαίο νέο νά σας ανακοινώσω...
- Καλό ή κακό ;
- Κακό γιά τή θρησκεία...
- Πάτερ ήμών ! Λέγε λοιπόν γρήγορα, γιατί μέ κάνεις νά αν πορνώ...

Ο μαρκήσιος Σίμων Βάζας έδολοφονήθη σήμερα μπροστά στην πόρτα τού Έρυσθού Καπηλείου...

Ο Κοντοσταυλος έγινε πελιδνός και επανέλαβε μέ μά φωνή ύπόκληρη, πού μόλις άκούγονταν :

- Έδολοφονήθη !
- Σχεδόν μπροστά στά μάτια μας, άφέντη.
- Και ό δολοφόνος θά έξφυγε χωρίς άλλο.
- Όχι, ή θεία δικαιοσύνη δεν έπτερεψε νά μείνη ένα τόσο άποτρόπαιο κακούργημα άτιμάρητο...

Έπίσασμε τόν δολοφόνο επ' αυτοφώωφ.

- Α ! ψιθύρισε ό Μοντιροανού μ' άμφιβολία όστε τον πιάσατε ;
- Ναι, άφέντη, εξακολούθησε ό Χαιρμαρίας, τόν έπίσασμε. Λέγεται...
- Δέ θέλω νά μάθω τόνόμα του ! τόν διέκοψε άπότομα ό δούε.

Όστόσο, έκλαμπρότατε, ελπε ό Χαιρμαρίας τραγμένος από την άλλοκληση αυτή ύποδοξη, νομίσμας ότι έκάνανε καλά φροντίδας τον δούε. Τόν έχομας δεμένο κάτω στο ύπόγειο...

Έκάνανε πολύ άσχημα... Δέ μπορώ έγω ν' άσχολουμαι γιά φόνους οι όποιοι δέν διεπραχθήσαν στην δικαιοδοσία μου... Δέν δικάζω παρά μόνο τά έγκλήματα τής περιφερείας μου. Πάρτε λοιπόν τόν κακούργο αυτόν, πηγαίντε τον στον κύρρο Βάζα και παραδώστε τον στον διοικητή τής φρουράς... Έλα, φύγε γρήγορα !...

Υπακούω άμέσως, έκλαμπρότατε... Δέν θέλετε όμως νά δητε πριν φύγουμε τόν μεγάλο αυτό κακούργο ;...

Όχι ! Όχι ! Έκατό φορές όχι ! φώναξε ό Κοντοσταυλος πού είχε γίνει μανιώδης, νομίζοντας ότι είχε συλληφθώ ό πραγματικός δολοφόνος Ροβέρτος Κέρρ. Δέν θέλω νά τόν δω ! Φύγε άμέσως, άνάτη, μαζί μέ τόν ένοχο σου, γιατί άλλοίως θά διατάξω νά σας κρεμάσουν και τούς δύο...

Ο Χαιρμαρίας ύποκλίθηκε, έκανε κανονική μεταβολή και τράβηξε προς τήν πόρτα. Τή στιγμή όμως πού ετοιμαζόταν νά βγή έξω, ό Κοντοσταυλος, τού όποίου τά νεύρα έπεσαν έξωρα, τόν κάλεσε κοντά του και τού ελεπε :

— Ο μαρκήσιος Βάζας και έγω δεν είμαστε φίλοι. Τώρα όμως πού πέθανε δεν έχω στην καρδιά μου άλλο αισθημα από τή λύπη του γιά τόν θάνατό του. Κάθε μου μίσος έσβυσε. Δέν μένει τίποτε πειά στή μνήμη μου άπ' τόν παρελθόν. Πήγαινε λοιπόν, άξιότιμη κύριε Χαιρμαρία, και μην παραλείψης νά κής στους ανθρώπους τού μαρκιότου, ότι μόλις μορσέσω,

μέ τή βοήθεια τού Θεού, νά καθαλήσω τόν άλόγο μου θά πάω κ' ό ίδιος στον κύρρο γιά νά παραλάβω τήν κ'ρη του...

Από τή στιγμή αυτή πρέπει νά τή θεωρούν ως κόρη δική μου...

Ο Χαιρμαρίας έκανε δεύτερη ύπόκληση και ελεπε :

- Ελθε άγαθός; σάν τόν άγαθό Σαμαρείτη.
- Και βγήκε από τήν αίθουσα.
- Τή στιγμή όμως πού έκλεινε πίσω του τή μεγάλη πόρτα, μ' άλλη μικρότερη παραπέτα άνοιξε άδόρυβα και παρουσιάστηκε ό Ροβέρτος Κέρρ.

Ο μαρκήσιος βλέποντάς τον στάθηκε σάν άποσβολωμένος. Δέν ήθελε νά πιστέψη στά μάτια του.

- Σέ ! ψιθύρισε. Σέ ! ό Ροβέρτος !
- Βέβαια, άπάντησε ό νέος κλησιάζοντας. Μά γιατί λοιπόν σάς εξαφνιάει ή παρουσία μου...
- Έξφυγες λοιπόν ; Τόσο τού καλύτερο !.. Πρέπει νά κρυφτής, νά κρυφτής όσο μορσιές γηρορότερα...
- Δέν σάς καταλαβαίνω, έκλαμπρότατε... Γιατί άσχολεισθε μ' έμένα ; Ξέρετε ότι έφρονυθή ό μαρκήσιος Βάζας ;
- Μ' έρωτάς αν τόν ξέρω ! φώναξε ό μαρκήσιος ενώνοντας τά χέρια του.
- Και χωρίς άλλο όλ' οι πόθοι σας επραγματοποιήθηκαν από τόν άπροσδόκητο αυτό γεγονός...
- Ίσως ; άπάντησε ύπόκοφα ό δούε.
- Ο γραμματέας δά κασε τά χείλη του και ελεπε :
- Χθές όμως μιλούσατε διαφορετικά...
- Αυτό δεν έχει σημασία. Ο αυτοκράτωρ Μαξιμίνοσ, καθώσ μου έλεγε ό εφημερίός μου, είχε διατάξει πολύ σσά τούς ανθρώπους του, νά μην έκτελούν τās διαταγās πού τούς έδινε όταν ήταν μεθυσμένοι...

— Εσείς όμως δεν είσατε χθές μεθυσμένοι... Ήμουν μπροστά τήν ώρα πού τρώγατε και δεν σάς ελε νά πίνετε παρά μόνο νερό καθαρό...

Τό μισοσ μεθαίε σάν τόν κρασί.

Ο Ροβέρτος άκούγοντας τά λόγια αυτά έγινε κατάχλωμος σάν τόν κύριο του.

— Έτσι λοιπόν, ελεπε, ένα χθές είχατε έπιθυμήσει τόν θάνατο τού έχθρού σας, σήμερα μετανοίσατε ;

— Ναι, ναι, μετανώω.

Κι' αν χθές πού έπιθυμούσατε τόν θάνατο τού έχθρού σας, και ευχόσαστε νά συμβή μέ κάθε τρόπο, σάς άκούω κανέναν άπ' τούς πιστούς σας ύπηρέτας και φροντίς νά σάς απαλλάξη άπ' τόν έχθρον αυτόν σκοτώνόντάς τον, αν τόκανε αυτό νομίζοντας πώς θά σας ευχαριστούσε, σήμερα πού τώ μετανοίσατε θά τόν τιμωρούσατε γιά τήν πράξη του, γιατί έδολοφόνησε δηλαδή τόν μαρκήσιο Βάζα ;

— Βεβαίως. Θά τόν θεωρούσα κακούργο και θά τόν κρεμούσα !

Ο Ροβέρτος χαμογέλασε και ελεπε :

— Λοιπόν, αθένητα, μορσιετε νά είσθε ήσυχος. Ο δολοφόνος θά κρεμαστή...

Ο Κοντοσταυλος κινάχησε άπότομα μέσα στην πολυτρόνα του, γοηλωσας τά μάτια του και φώναξε :

- Έ ! Τι είπες άθλιε ! Γιά ξαναπέστο...
- Είπα, αθένητα, πώς ό δολοφόνος θά κρεμαστή !
- Πάτερ ήμών !... Τ' εν τοίς ουρανοίς !.. Τρελλάθηκες δυστυχισμένε ; Τ' εν αυτά πού λές ; Θέλεις λοιπόν νά παραδοθής στο δήμο έκουσίως ; Είσαι τρελλός ;...

Ο Ροβέρτος Κέρρ κούταξε τόν Μοντιροανού μέ ύφος ειλικρινεστάτης έκπλήξεως, πού θά τόν ζήλευε κ' ό καλύτερος ήθοποιός και τού ελεπε :

— Μέν νομίζετε ως δολοφόνο τού μαρκησίου Βάζα, αθένητα ; Θεέ μου, τί άδικία !... Έγω δολοφόνος !... Ποτέ !...

Ο Κοντοσταυλος τάς χαμένα. Δέν ήξερε τί νά πιστέψη. Τού μιλούσε ειλικρινώς ό γραμματέας του ; Του έλεγε ψέμματα ; Κατάφθωνε νά υλοκρινεται κληπόν μέ τσίχη τέχνη ; Αν δεν έδολοφόνησε αυτός τόν Βάζα, τότε, ποιός τόν έδολοφόνησε ;

Από τίς σκέψεις του αυτές τόν άπέσπασε ή φωνή τού Ροβέρτου, ή όποια είχε πάρει τόμα μά ύποκτη γλυκύτητα :

— Αθένητα, ελεπε ό γραμματέας του, θυμάστε τί συζητήσα είχαμε χθές τή νύχτα ; Μού έδηλώσατε ρητός ότι θά είσατε ευτυχής αν ό μαρκήσιος Βάζας δεν έφτανε σήμερα στον κύρρο σας.

— Ε, κ' έπειτα ;...

— Τά λόγια σας, αθένητα, μούκαναν μεγάλη έντύπωση. Ξέρετε βέβαια πώς σάς είμαι άφοτισμένος... Πήγα λοιπόν στο δωμάτιό μου κ' άρχισα νά σκέπτομαι πώς θά μορσούσα νά σάς ευχαριστήσω. (Άκούουθε !)

Ένας δεσμοφύλακας στεκόταν εκεί μ' ένα φανάρι στο χέρι...

